

Rainernek

H. B.

Hiltrud Baier Dél-Németországban született, és több évig Lappföldön lakott. Ma észak és dél között utazgatva él. A vombatokat ausztráliai utazásai során szerette meg, Lappföldön álló házában pedig sok rénszarvas jár-ke, és talán már a Mikulás is tiszteletét tette. Vombat eddig még soha nem látogatta meg. De ki tudja, talán jövőre!

Stefanie Jeschke vizuális kommunikációt tanult Weimarban, és már egyetemi évei alatt gyermek- és ifjúsági könyveket illusztrált. 2012-ben Treuenbrietzenben, százéves házában saját műtermet nyitott.

A mű eredeti címe:

Ein Wombat im Schnee – Adventsgeschichte zum Vorlesen in 24 Kapiteln
© 2021 Fischer Kinder- und Jugendbuchverlag GmbH, Frankfurt am Main

Fordította
MAGYARI ANDREA

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Magyari Andrea, 2022
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2022

Hiltrud Baier

VOMBAT
a hóban

Karácsonyi mese
24 fejezetben

Stefanie Jeschke
illusztrációival

Móra Könyvkiadó

December 1.

– Anyu, olyan melegem van!

A kisvombat lerúgja magáról a takarót, és a vizespalack után nyúl. Olyan mohón kortyol, hogy a víz kifolyik a szájából, a vízcseppek pedig eltűnnek a vastag bundájában.

Vombi csak nyeli, nyeli a vizet, míg a palack végül kiürül. A víz most már a hasában lötyög, ő azonban még mindig izzad.

Egy kicsit gondolkodik, majd kikel az ágyából, átmászik az anyukájához, és odabújik hozzá. Hátha itt nincs olyan meleg, gondolja. De a mamája bundája még az övénél is vastagabb, így csak még inkább melege lesz.

– Anyu, segíts! – suttogja Vombi az anyukája fülébe, de ő csak a másik oldalára fordul, és halkán hortyog tovább. „Ha Anyu alszik, akkor alszik. Nincs mese. Ilyenkor még a segélykérő suttogás sem segít.”

Ez így nem lesz jó. Vombi felkel, és az ablakhoz megy. Kint mindjárt világosodik, és nemsokára még melegebb lesz. Most mit tegyen?

Hm. Esetleg lenyírhatná a bundáját!

Anyu a konyhaszekrény fiókjában tartja az ollót, azzal vág a ragtapaszból, amikor Vombi megsebzí magát. Márpedig ez elég gyakran előfordul. Legutóbb épp tegnap, amikor megbotlott egy farönkben, és lehorzsolta a térdét. Anyu levágott egy szép nagydarab tapaszt, leragasztotta vele a sebet, majd a szőrös, puha karjába vette Vombit, hogy megvigasztalja.

Vombi nem boldogul az ollóval. Az ujjai túl kicsik, folyton kicsúsznak a lyukból. De különben is, mit szólnának a többiek, ha levágott bundával menne az óvodába? „Nézzétek már, a Vombi meztelenül jött oviba!” Biztos kicsúfolnák. Azt pedig igazán nem szeretné.

Milyen jó volna, ha kint esne a hó, ő pedig belehempereghetne a vastag bundájával! Az ám, hó! A nagymamája már mesélt neki a hóról: hideg és fehér, és ha meghempergünk benne, jól lehűti a bőrünket. Úgy, hogy libabőrösek leszünk tőle. Libabőr. Milyen szép szó! Vombi még sosem volt libabőrös, és már csak attól, hogy rágondol, mintha kevésbé kínozná a meleg. A kisvombat újra bemászik anyu ágyába.

– Anyu, mikor fog már esni a hó?

– Vombi, nálunk sohasem esik hó! – nyög fel álmosan Vombi anyukája.

– Miért nem?

– Mert Ausztráliában élünk. Itt csak homok, napsütés meg hőség van.

– Hó nincs?

– Hó nincs.

– De akkor hol van hó?

– A Mikulásnál – mormolja anyu, és a másik oldalára fordul.

– A Mikulás hol lakik? – rángatja meg az anyukája bundáját a kisvombat, anyu azonban már nem válaszol. Alszik, mint a tej.

Vombi nézi, ahogy a látóhatár szélén előbukkan a nap. Jaj, csak ezt ne! Nem akar még nagyobb hőséget! Havat szeretne! A homlokát ráncolva gondolkodik, aztán valami eszébe jut.

December 2.

Vombi a könyvespolcán megtalálja a nagy könyvet, amiből nagyi a múlt karácsonykor felolvasott neki. A borítón egy ősz hajú, piros kabátos férfi mosolyog. Nagy szakála van, és kerek szemüvege. Mellette egy hatalmas, sötét szemű állat, sajnos Vombi elfelejtette, hogy is hívják pontosan. Valamilyen rém... Rémszarvas? Vagyis inkább rénszarvas.

A szarvas szánkót húz, a szánkó a havon siklik. Mindent hó borít: a földet, a fákat, a Mikulás kabátját, még a rénszarvas piros orrát is. Vombi kuncog. A behavazott piros rénszarvasorr olyan furán néz ki! Vombi megérinti a saját orrát. Puha és szürkésbarna. Vajon ha az ő orra lenne havas, az is ilyen viccesen nézne ki?

Vombi átlapozza a könyvet. A rénszarvas és a Mikulás útra kelnek, a szarvas húzza a szánt, a Mikulás mellette ballag. Mindent vastag hótakaró borít, az ágak meghajlanak a hó súlya alatt. És ez micsoda? Egy nyúl! Vombi látott már nyulat, de ez itt fehér. Fehér nyulat pedig még sohasem látott, és itt – nicsak! – egész csapatnyi fehér nyúl hógolyózik. Nahát! Vombi összecsapja a könyvet, a csattanástól összerezzen. Anyu persze meg se hallja. Mélyen, nyugodtan alszik.

– Havat akarok! Meg hógolyócsatát! És rénszarvast sem láttam még, meg a Mikulást sem – dűnnyögi maga elé Vombi. – Ez egy buta könyv! – Bevágja inkább a sarokba.

Anyu a másik oldalára fordul.

Vombi duzzogva biggyeszi le a száját. Igenis, a hóban akar hemperegni, és hógolyócsatát akar vívni! Mint a nyulak, a fehér hónyulak. Hóvombat akar lenni!

A homlokát ráncolva sokáig gondolkodik, aztán remek ötlete támad.